

מסמך 32

מסמך 32

ההתפתחות של היקומים המקומיים

יקום מקומי הינו פרי מלאכתו של בן בורא מסדר המיכאלים מפרדיס. היקום המקומי מורכב ממאה קונסטלציות, אשר כל אחת מהן כוללת מאה מערכות של עולמות מיושבים. כל מערכת כזו תכלול בסופו של דבר כאלף ספירות מיושבות.

כלל היקומים הללו של זמן ומרחב הינם אבולוציוניים. לעולם מתקדמת התוכנית היצירתית של המיכאלים מפרדיס בנתיב הפיתוח ההדרגתי וההתפתחות המדורגת של היכולות ושל הטבע הפיזיים, האינטלקטואליים והרוחניים של מגוון היצורים הנכללים במסגרת הסדרים השונים של הספירות המרכיבות יקום מקומי מעין זה.

אורגניזם משתייכת ליקום מקומי אשר הריבון שלו הוא האל-אדם של נבאדון, ישוע מנצרת ומיכאל מקסלינגטון. וכל תכניתיו של מיכאל בעבור היקום המקומי הזה אושרו במלואן על-ידי שילוש פרדיס עוד בטרם יצא להרפתקה העליונה של החלל.

בני האל רשאים לבחור את תחומי פעילותם כבוראים, ואולם הבריאות החומריות האלה נצפו ותוכננו במקור על-ידי אדריכלי יקום האב.

1. הופעתם הפיזית של היקומים

התפעולים הטרומ-יקומיים של כוח-החלל ושל האנרגיות הקדומניות הינם מלאכתם של מארגני כוח המאסטר של פרדיס; ואולם, כאשר האנרגיה המגיחה הופכת להיות תגובתית לכבידה מקומית או קווית בתחומי יקום-העל, אלו נסוגים ממלאכתם זו לטובת מנהלי הכוח של יקום-העל הנדון.

מנהלי כוח אלו פועלים לבדם בשלבי הקדם-חומר ובתר-הכוח של בריאת יקום מקומי. אין לבן בורא הזדמנות להתחיל בארגון היקום, עד אשר מנהלי הכוח מצליחים להניע באופן מספק את אנרגיות החלל על-מנת לספק בסיס חומרי – שמשות אמיתיות וספירות חומריות – בעבור היקום המגיח.

כלל היקומים המקומיים הינם בקירוב בעלי אותו פוטנציאל אנרגטי, אף כי הם נבדלים זה מזה במידה רבה בממדיהם הפיזיים, ואף כי הם עשויים להיבדל מעת לעת בתכולה של חומר-נראה. המתת של מטען הכוח ושל פוטנציאל-החומר של יקום מקומי נקבעים הן על-ידי התפעולים של מנהלי הכוח ושל קודמיהם, הן על-ידי פעילויות הבן הבורא והן על-ידי מתת השליטה הפיזית הטבועה שבה מחזיקה עמיתו היצירתית.

מטען האנרגיה של יקום מקומי הינו, בקירוב, אחד חלקי מאה-אלף של מתת הכוח של יקום-העל שלו. במקרה של נבאדון, יקומכם המקומי, המסה של החומר הינה מעט פחותה מכך. מנקודת מבט פיזית, לנבאדון מוקנית כל המתת הפיזית של אנרגיה ושל חומר העשויים להימצא בכל בריאה מקומית אחרת באורוונטון. המגבלה הפיזית היחידה להתרחבותו ההתפתחותית של היקום של נבאדון נעוצה בכמות המטען של אנרגיית-חלל המוחזקת על-ידי שליטת הכבידה של איחוד הכוחות והאישייות של מנגנון היקום המשולב.

כאשר האנרגיה-חומר הגיעה לשלב מסוים של הגשמת מסה, מופיע על הבמה בן בורא מפרדיס, אשר אליו מתלווה בת יצירתית של הרוח האינסופית. בה בעת עם הופעתו של הבן הבורא, מתחילה העבודה על הספירה הארכיטקטונית אשר עתידה להפוך לעולם המטה של היקום המקומי המתוכנן. במשך עידנים ארוכים בריאה מקומית שכזו מתפתחת, שמשות הופכות יציבות, פלנטות נוצרות ונכנסות אל מסלוליהן, בעוד נמשכת מלאכת יצירת העולמות הארכיטקטוניים אשר עתידים לשמש כמטה הקונסטלציה וכבירותיהן של המערכות.

מסמך 32

2. ארגון היקום

מנהלי הכוח והוויות אשר מקורן במקור והמרכז השלישי מקדימים את הבנים הבוראים בארגונו של היקום. מאנרגית החלל אשר אורגנה עוד קודם כזאת, כוֹנֵן הבן הבורא שלכם, מיכאל, את העולמות המיושבים של יקום נבאדון, ומני אז מקדיש הוא עצמו בדבקות לניהולם. מן האנרגיה אשר נתקיימה עוד קודם לכן, מגשימים בנים אלוהיים אלו חומר נראה-לעין, מתכננים יצורים חיים, יוצרים – בשיתוף נוכחות הרוח האינסופית ביקום – פמליה מגוונת של אישיות רוחניות.

מנהלי הכוח ובקרי האנרגיה הללו, אשר הקדימו בהרבה את הבן הבורא בשלב העבודה הפיזית המקדמית של ארגון היקום, משרתים לאחר מכן בשיתוף רב-הוד עם בן יקום זה, ולנצח נותרים קשורים לשליטתן של אותן אנרגיות אשר הם עצמם ארגנו והזרימו במעגלים במקור. בסאלווינגטון פועלים כעת אותם מאה מרכזי כוח אשר שיתפו פעולה עם הבן הבורא שלכם בעת יצירתו המקורית של יקום מקומי הזה.

פעולת הבריאה הפיזית הראשונה אשר הושלמה בנבאדון כללה את ארגון עולם המטה – הספירה הארכיטקטונית של סאלווינגטון – על לווייניו. מעט יותר ממיליארד שנים, כמניין הזמן הנוכחי בפלנטה שלכם, חלפו למן התנועות הראשונות של מרכזי הכוח ושל הבקרים הפיזיים, ועד להגעת הסגל החי לספירות המושלמות של סאלווינגטון. מיד לאחר בנייתה של סאלווינגטון, נבראו מאה עולמות המטה של הקונסטלציות המתוכננות ועשרת-אלפים ספירות המטה של המערכות המקומיות המתוכננות של השליטה והניהול הפלנטאריים, יחד עם לווייניהן הארכיטקטוניים. עולמות ארכיטקטוניים שכאלו מתוכננים לשָׁכֵן הן אישיות רוחניות וחומריות, והן את שלבי הביניים המורונטיים, או שלבי המעבר, של ההווה.

סאלווינגטון, המטה של נבאדון, ממוקם בדיוק במרכז מסת-האנרגיה של היקום המקומי. ואולם, יקומכם המקומי אינו מערכת אסטרונומית בודדת, אף כי מערכת גדולה אכן קיימת במרכזו הפיזי.

סאלווינגטון הינו המטה האישי של מיכאל מנבאדון, אך לא תמיד הוא יימצא שם. בעוד שפעולתו החלקה של יקומכם המקומי איננה דורשת עוד את נוכחותו הקבועה של הבן הבורא בספירת הבירה, עובדה זו לא הייתה נכונה בעידנים המוקדמים יותר של הארגון הפיזי. בן בורא איננו יכול לעזוב את עולם המטה שלו בטרם הושלם ייצוב הכבידה של התחום באמצעות הפיכת אנרגיה מספיקה לחומר, זאת על-מנת לאפשר למערכות ולמעגלים השונים לאזן אלו את אלו על-ידי משיכה חומרית ההדדית.

משמושלמת התוכנית הפיזית של יקום, הבן הבורא מתכנן את תכניתו לבריאת חיים בשיתוף עם הרוח היצירתית; או אז מתחילה נציגה זו של הרוח האינסופית את תפקידה ביקום כאישיות בוראת מובחנת. משנוסחה ובוצעה פעולת בריאה ראשונה זו, מפציע לידי קיום כוכב הבוקר הזוהר, הביטוי האישיותי של מושג יצירתי ראשוני זה של זהות ושל אידיאל אלוהותי. זהו המנהל הראשי של היקום, עמיתו האישי של הבן הבורא, אשר דומה לו בכל ההיבטים הנוגעים לאישיות, אף כי הינו מוגבל בבירור במאפייני האלוהות.

וכעת, משסופק יד-ימינו, עוזרו ומנהלו הראשי של הבן הבורא, ממשיך תהליך ההבאה לכדי קיום של מערך נפלא ורחב של יצורים מגוונים. בניו ובנותיו של היקום המקומי ממשמשים ובאים, זמן קצר לאחר מכן מסופק בעבור אותה בריאה גם הממשל, המשתרע ממועצות היקום העליונות ועד לאבות הקונסטלציות ולריבוני המערכות המקומיות – אותם צבירי עולמות אשר מתוכננים להפוך בהמשך לביתם של מגוון הגזעים בני התמותה של היצורים הרצוניים; ועל כל אחד מן העולמות הללו יחלוש נסיך פלנטארי.

ואז, משיקום שכזה אורגן באופן כה שלם, ומשאוּש בשלמותו, מקבל הבן הבורא את הצעת האב לברוא אדם בן-תמותה בצלמם האלוהי.

עדיין נמשך תהליך ארגון המשכנות הפלנטאריים בנבאדון; זאת משום שיקום זה הוא אכן צביר עולמי ימים בקרב עולמות הכוכבים והפלנטות של אורוונטון. על-פי הרישום האחרון, קיימות

מסמך 32

בנבאדון 3,840,101 פלנטות מיושבות, ואילו שְטֶנְיָה, המערכת המקומית של עולמכם, הינה נציגה אופיינית למדי של מערכות אחרות.

שטניה איננה מערכת פיזית אחידה, יחידה אסטרונומית אחת, או ארגון אסטרונומי אחד. 619 עולמותיה המיושבים ממוקמים ביותר מחמש-מאות מערכות פיזיות שונות. ורק בחמש מהן יש יותר משני עולמות מיושבים, ומתוכם, רק באחת יש ארבע פלנטות מיושבות; זאת בעוד שקיימות ארבעים-ושש מערכות אשר בהן שני עולמות מיושבים.

מערכת העולמות המיושבים של שטניה מרוחקת מאוד מאונֶרְסָה ומאותו צביר שמשות עצום המשמש כמרכז הפיזי, או כמרכז האסטרונומי, של יקום-העל השביעי. המרחק מִיְרוּשָׁם, המטה של שטניה, ועד למרכז הפיזי של יקום-העל של אורוֹנוֹטון, הנמצא אי-שם הרחק בהיקף הדחוס של שביל-החלב, הינו מעל למאתיים אלף שנות-אור. שטניה מצויה בפריפריה של היקום המקומי, ונבאדון מצוי כעת קרוב מאוד לקצהו של אורוֹנוֹטון. המרחק ממערכת העולמות המיושבים החיצונית ביותר ועד למרכזו של יקום-העל, עומד על מעט פחות ממאתיים-וחמישים אלף שנות אור.

היקום של נבאדון חג כעת הרחק לעבר החלק הדרומי והמזרחי של מסלול יקום-העל של אורוֹנוֹטון. היקומים השכנים הקרובים ביותר הם: אָנָלון, הָנְסָלון, סָאנְסָלון, פּוֹרְטָאָלון, וּלְוִרְיָנג, פֶּאָנוֹיִנג וְאָלְוִרְיָנג.

ואולם, סיפור התפתחותו של יקום מקומי הוא ארוך. המסמכים הנוגעים ליקום-העל מציגים נושא זה; אלו שבחלק זה עוסקים בבריאות המקומיות, וממשיכים לעסוק בו, ואלו הבאים אחר-כך, הנוגעים להיסטוריה ולייעוד של אורנטיה, משלימים את היריעה. ואולם, תוכלו להבין כראוי את ייעודם של בני התמותה של בריאה מקומית שכזאת אך ורק מתוך קריאה קפדנית בסיפור חייו ובתורתו של הבן הבורא שלכם, כפי שהוא חי פעם חיי אדם, בדמות בשר ודם, בעולם האבולוציוני שלכם ממש.

3. הרעיון האבולוציוני

הבריאה היחידה אשר עומדת איתן באופן מושלם היא האוונה, היקום המרכזי, אשר נברא ישירות על-ידי מחשבתו של האב האוניברסאלי ומילתו של הבן הנצחי. האוונה הינו יקום קיומי, מושלם ושלם, המקיף את בִּיתָן של האלוהויות הנצחיות, מרכזם של הדברים כולם. הבריאות של שבעת יקומי-העל הינן סופיות, אבולוציוניות ומצויות בהתקדמות מתמדת.

מקורן של כל המערכות הפיזיות של הזמן והמרחב הוא אבולוציוני. עד אשר הן נכנסות אל תוך המעגלים המיוצבים של יקומי-העל שלהן, מערכות אלה אפילו אינן מיוצבות מבחינה פיזית. וכך, אף היקום המקומי איננו מיוצב באור ובחיים בטרם מוצו האפשרויות הפיזיות שלו להתרחבות ולהתפתחות, ובטרם יוצב ויושב לנצח הסטאטוס הרוחני של כל עולמותיו המיושבים.

למעט ביקום המרכזי, מושלמות הינה הישג מדורג. ביקום המרכזי יש לנו תבנית של מושלמות, ואולם כל שאר העולמות חייבים להגיע למושלמות הזו באמצעות השיטות שנקבעו להתקדמות של אותם עולמות או יקומים ייחודיים. כמו כן, מגוון אינסופי כמעט מאפיין את תכניות הבנים הבוראים לארגון, להתפתחות, להטלת משמעת ולייצובם של יקומיהם התואמים.

למעט נוכחותו האלוהית של האב, כל יקום מקומי מהווה במידה מסוימת שכפול של הארגון המנהלי של הבריאה המרכזית, או התבניתית. אף כי האב האוניברסאלי נוכח אישית ביקום המשכן, הוא אינו שוכן בדעת ההוויות אשר מקורן ביקום זה באותו אופן שבו הוא שוכן, פשוטו כמשמעו, עם נשמותיהם של בני התמותה של הזמן והמרחב. דומה כי קיים פיצוי של חוכמה שלמה בְּתִיאוֹם וּבְוִיסוֹת העניינים הרוחניים של הבריאה רחבת היריעה. ביקום המרכזי האב נוכח באופן אישי ככזה, אך נעדר מן הדעת של ילדי אותה בריאה מושלמת; ביקומי הזמן, האב נעדר באופן אישי, בהיותו מיוצג על-ידי בניו הריבוניים, בעודו נוכח באופן אינטימי בדעת של ילדיו בני

מסמך 32

התמותה, בהיותו מיוצג באופן רוחני בנוכחותם הקדם-אישית של משגוחי המסתורין השוכנים בדעת היצורים הרצוניים הללו.

במטה של יקום מקומי שוכנות כל אותן אישיות בוראות ויצירות המייצגות סמכות המוכלת-בעצמה ואוטונומיה מנהלית, למעט נוכחותו האישית של האב האוניברסאלי. ביקום המקומי ניתן למצוא דבר-מה מכל אחד, וכן משהו מכל סוגי ההוויות התבוניות כמעט, המתקיימות ביקום המרכזי, למעט האב האוניברסאלי. אף-על-פי שהאב האוניברסאלי אינו נוכח אישית ביקום המקומי, הוא מיוצג באופן אישי על-ידי בנו הבורא, בתחילה כבא כוחו של האל ולאחר מכן כשליט עליון וריבוני בזכות עצמו.

ככל שאנו ממשיכים לרדת בסולם דרגות החיים, כך קשה יותר לאכן את האב הבלתי-נראה באמצעות עין האמונה בלבד. לעולם מתקשים היצורים הנמוכים – ולעיתים אפילו האישיות הגבוהות יותר – לראות את האב האוניברסאלי בבניו הבוראים. וכך, עד הגיע עת התעלותם הרוחנית, ועד אשר תאפשר התפתחותם המושלמת לחזות באל באופן אישי, הם מתעייפים תוך כדי התקדמות, חווים ספקות רוחניים, מועדים לכדי בלבול, ובכך מבודדים עצמם מן המטרות הרוחניות המדורגות של זמנם ושל יקומם. ובאופן הזה הם מאבדים את היכולת לראות את האב בעודם חוזים בבן הבורא. ההגנה הבטוחה ביותר בה יכול לנקוט היצור לאורך מאבקו הממושך להשגת האב – כל עוד התנאים המובנים הופכים הישג זה לבלתי-אפשרי – היא להיאחז בעיקשות בעובדת-האמת של נוכחות האב בבניו. האב והבן חד הם, הן ציורית והן חד-משמעית, הן רוחנית והן אישית. ועובדה היא: זה אשר ראה בן בורא, ראה אף את האב.

בתחילה, האישיות של יקום נתון הינן יציבות ומהימנות רק בהתאם למידת קרבתן לאלוהות. בין אם היננו עוסקים בבני האל ובין אם ביצורים הסועדים השייכים לרוח האינוסופית, כאשר המקור של יצור מתרחק מספיק מן המקורות המקוריים והאלוהיים, כן עולה הסיכוי למצוא חוסר-הרמוניה, בלבול ולעיתים אף מרד – חטא.

למעט הוויות מושלמות ממקור אלוהותי, טיבם של כל היצורים הרצוניים ביקומי-העל הינו אבולוציוני; זאת באשר הם מתחילים מרמה נמוכה ולעולם מטפסים מעלה, ולאמיתו של דבר – פנימה. אפילו אישיות רוחנית גבוהה ממשיכה להעפיל בסולם החיים על-ידי העתקה הדרגתית מחיים לחיים ומספירה לספירה. ובמקרה של אלו המארחים את משגוחי המסתורין, אכן לא קיים גבול לשיעור האפשרי של הרקעתם הרוחנית ושל הישגם האוניברסאלי.

כאשר מושלמותם של יצורי הזמן מושגת לבסוף, היא מהווה הישג שלם השייך באמת ובתמים לאישיות. בעוד שהאלמנטים של החסד מזוגים בחופשיות, הישגי היצור הינם תוצאה של מאמץ יחידני ושל חיים בפועל, קרי תגובתה של האישיות לסביבה קיימת.

מנקודת המבט של היקום, עובדת היות האישיות ממקור אבולוציוני חייתי אינה משיתה עליה אות קלון; זאת הואיל וזו השיטה הבלעדית ליצירת אחד משני הסוגים הבסיסיים של יצורים רצוניים בעלי אינטלקט סופי. כאשר מושגות פסגות המושלמות והנצח, כבוד ויקר מוקנים לאלו אשר התחילו בתחתית וטיפסו בשמחה במעלה סולם החיים, סיבוב אחר סיבוב, וכאשר מעפילים הם אל רום התהילה, מתרחש הדבר לאחר שהרוויחו התנסות אישית המבטאת ידיעה בפועל של כל שלבי החיים, החל מן התחתית וכלה בפסגה.

ובכל זה מוצגת תבונת הבוראים. בעבור האב האוניברסאלי, היה זה קל באותה מידה בדיוק לברוא את כל בני התמותה כהוויות מושלמות, קרי לחון אותם במושלמות בעצם מילתו האלוהית. ואולם, דבר שכזה היה מונע מהם את ההתנסות הנפלאה של ההרפתקה ושל האימון הנלווים לטיפוס ההדרגתי והממושך, התנסות שאותה יכולים לחוות אך ורק ברי המזל המתחילים לעשות את דרכם מן התחתית ממש של הקיום החי.

ביקומים החגים סביב האוונה, מסופק אך ורק מספר מספיק של יצורים מושלמים על-מנת לענות כנדרש על הצורך במנחים-מורים של תבנית בעבור המרקיעים בסולם החיים האבולוציוני. טיבו ההתנסותי של סוג האישיות האבולוציוני הינו המשלים הקוסמי הטבעי לטיבם המושלם-לעד של יצורי פרדיס-האוונה. לאמיתו של דבר, הן היצורים המושלמים והן היצורים אשר הפכו מושלמים

מסמך 32

הינם בלתי-שלמים באשר לטוטאליות סופית. ואולם, בצרוף המשלים של היצורים הקיומיים המושלמים של מערכת פרדיס-האוונה, ושל הסופיוניים אשר הפכו מושלמים באופן התנסותי ואשר הרקיעו מן היקומים האבולוציוניים, שני הסוגים משתחררים ממגבלות טבעיות, ובכך מתאפשר להם לנסות ולהגיע בצוואת לגבהים הנשגבים של המעמד המרבי של היצורים.

אירועים אלו, אשר בהם מעורבים היצורים, הן ההשלכות ביקום לפעולות ולתגובות המתרחשות בתוך האלוהות בעלת שבעת ההיבטים, היכן שמאוחדת האלוהות הנצחית של שילוש פרדיס עם האלוהות המתפתחת של הבוראים העליונים של יקומי הזמן-מרחב, באמצעות תהליך התממשות-הכוח של אלוהות ההווה העליונה, בתהליך זה ודרכו.

אף-על-פי שהיצור האלוהי המושלם והיצור האבולוציוני אשר הפך-מושלם זהים בדרגת הפוטנציאל שלהם לאלוהות, הם הינם נבדלים בסוגם. על-מנת להשיג מרביות בשירות, חייב כל אחד מהם להישען על זולתו. יקומי-העל האבולוציוניים תלויים בכך שהאוונה המושלמת תספק לאזרחיהם המרקיעים את האימון הסופי, ובדומה לכך נזקק היקום המרכזי המושלם לקיומם של יקומי העל ההופכים למושלמים, זאת על-מנת שאלו יספקו את הכר להתפתחותם המלאה של שוכניו המנמיכים.

שני מופעה העיקריים של המציאות הסופית, מושלמות מולדת ומושלמות של התפתחות – בין אם כאישיות ובין אם כיקומים – הינם מתואמים, תלויים זה בזה ומשולבים. וכל אחד מהם נזקק לאחר על-מנת להשיג שלמות של פעולה, של שירות ושל ייעוד.

4. יחסו של האל ליקום מקומי

אל לכם להחזיק ברעיון לפיו בשל העובדה שהאב האוניברסאלי האציל חלק כה גדול מעצמו ומכוחו לאחרים, הוא הינו חבר שקט או בלתי-פעיל בשותפות של האלוהות. למעט תחומי האישיות ומתת המכוון, נדמה כי האב האוניברסאלי הינו הפחות פעיל מבין אלוהות פרדיס בכך שהוא מרשה לאלוהות המתואמות עימו, לבניו, וליצורים תבוניים ברואים רבים, לפעול רבות למען מימוש תכליתו הנצחית. הוא הינו החבר השקט בשלשה היצירתית אך ורק באי-עשותו לעולם דבר אשר יכול להיעשות על-ידי מי מעמיתו או מכפיפו הנלווים.

האל מבין לחלוטין את הצורך של כל יצור תבוני לפעול ולהתנסות, ולפיכך הוא נסוג בכל מצב – בין אם הדבר נוגע לגורל של יקום ובין אם לרווחת הפשוט שביצוריו – מפעילות לטובת האוסף העצום של אישיות בוראות וברואות המפרידות מטבען בינו לבין כל מצב נתון של יקום או של אירוע יצירתי. ואולם, על אף נסיגתו זו, ועל אף תצוגה זו של תיאום אינסופי, קיימת מצד האל השתתפות בפועל, ממש ובאופן אישי, באירועים אלו באמצעות סוכנויות ואישיות מוסמכות אלה ודרכן. האב פועל באמצעות ודרך כל הערוצים הללו למען רווחתה של בריאתו עצומת הממדים.

בכל הנוגע למדיניות, להתנהלות ולניהול של יקום מקומי, פועל האב האוניברסאלי דרך אישיות בנו הבורא. במערכות היחסים בין בני האל, בהתאגדויות קבוצתיות של האישיות אשר מקורן במקור והמרכז השלישי, או במערכות היחסים בין יצורים מכל סוג אחר, כדוגמת בני האדם – האב לעולם איננו מתערב בהתקשרויות מעין אלה. לעולם תינתן עדיפות למדיניות המוצהרת ולנוהל השורר באותו יקום: לחוק של הבן הבורא, לשלטונם של אבות הקונסטלציות, ריבוני המערכת והנסיכים הפלנטאריים. אין כל חלוקת סמכויות; לעולם אין מתגלע ניגוד בעבודת הכוח האלוהי והתכלית האלוהית. האלוהות מצויות בתמימות דעים נצחית ומושלמת.

הבן הבורא הינו השליט העליון בכל הנוגע להתאגדויות האתיות, קרי בנוגע למערכות היחסים בין כל חטיבה של יצורים לבין כל מחלקה אחרת של יצורים, או בין כל שני פרטים בקבוצה נתונה כלשהי; ואולם, תוכנית שכוזו אין פירושה כי האב האוניברסאלי אינו עשוי להתערב, בדרכו שלו, ולעשות ככל שהדעת האלוהית רואה לנכון באשר לכל יצור אינדיבידואלי שהוא בכלל רחבי הבריאה, וזאת בנוגע למעמדו הנוכחי של אותו יחיד ולאפשרויות העתידיות, ובהתייחס לתכניתו הנצחית של האב ולתכליתו האינסופית.

מסמך 32

ביצורים הרצוניים בני התמותה, האב נוכח בפועל במכוון השוכן, שהינו רסיס מרוחו הקדם-אישיותית; כמו כן, האב הינו מקור האישיות של יצור בן-תמותה רצוני שכזה.

מכווני מחשבה אלו, המתת של האב האוניברסאלי, הינם מבודדים באופן יחסי; הם שוכנים בדעת בני האדם, אך לא ניתן להבחין בקשר כלשהו בינם לבין העניינים האתיים של בריאה מקומית. הם אינם מתואמים ישירות עם השירות השרפי או עם ניהול המערכות, הקונסטלציות או היקום המקומי בכללותו, ואפילו לא עם שלטונו של הבן הבורא, אשר רצונו הינו החוק העליון של יקומו.

המכוונים השוכנים הינם אחת מן הדרכים הנפרדות אך המאוחדות של האל ליצור קשר עם יצורי בריאתו האינוסופית-כמעט. כך מבטא זה הנעלם מעין אדם את נוכחותו; ואם אך יכול היה לעשות כן, היה מראה לנו את עצמו אף בדרכים נוספות, ואולם התגלות רחבה יותר שכזו איננה אפשרית לאלוהות.

ביכולתנו לראות ולהבין את המנגנון שבאמצעותו נהנים הבנים הבוראים מידיעה אינטימית ומלאה של היקומים אשר עליהם הם מופקדים; ואולם, אין אנו מסוגלים להבין במלואן את השיטות אשר באמצעותן שומר האל באופן כה אישי ושלם על קשר עם כל הפרטים של יקום היקומים; זאת אף כי ביכולתנו להכיר, לכל הפחות, את הערוץ שדרכו יכול האב האוניברסאלי לקבל מידע על אודות היצורים של בריאתו עצומת הממדים, ולבטא בו את נוכחותו בעבורם. באמצעות מעגל האישיות האב מודע – קרי יודע באופן אישי – את כל המחשבות ואת כל הפעולות של כל ההוויות בכל המערכות של כל היקומים ברחבי הבריאה בכללותה. אף כי אין אנו מסוגלים לתפוש באופן מלא טכניקה זו של האל להתייחדות עם ילדיו, היננו יכולים להתחזק בהבטחה כי "האל קורא לב ילדיו", ושבעבור כל אחד מאיתנו "אף מקום היוולדנו שמור עימו".

מבחינה רוחנית, האב האוניברסאלי נוכח בלבכם וביקומכם באמצעות אחת משבע רוחות האב של המשכן המרכזי, ובאופן ספציפי, באמצעות המכוון האלוהי אשר חי, עובד וממתין בעמקי הדעת של בן התמותה.

האל איננו אישיות מרוכזת-בעצמה; האב מעניק מעצמו לבריאתו וליצוריו בחופשיות. הוא חי ופועל לא רק באלוהויות, אלא גם בבניו, אשר בידיהם הוא מפקיד את העשייה של כל מה שאפשרי באופן אלוהי בעבורם לעשותו. האב האוניברסאלי אכן האציל מעצמו כל תפקיד אשר הווה אחרת מסוגלת לבצע. ודבר זה נכון באותה מידה הן בעבור האדם בן התמותה והן בעבור הבן בורא אשר שולט בשם האל במטה היקום מקומי. וכך היננו חוזים בפעולת אהבתו האינוסופית והאידיאלית של האב האוניברסאלי.

במתת אוניברסאלית זו של עצמו יש לנו משום הוכחה שופעת לשיעור ולנדיבות טבעו האלוהי של האב. אם מנע האל עצמו קמעא מן הבריאה ביקום, כי אז ממה שנותר מעניק הוא מעצמו ברוחב-לב לבני התמותה של העולמות את מכווני המחשבה, את משגחי המסתורין של הזמן, אשר שוכנים בסבלנות כה רבה בתוככי בני התמותה המועמדים לחיי נצח.

כמו שנאמר, האב האוניברסאלי חילק מעצמו על-מנת להעשיר את כלל הבריאה במתת האישיות ובפוטנציאל הרישג הרוחני. האל העניק לנו את עצמו על-מנת שנדמה לו, והוא שמר לעצמו אך את הכוחות והתהילה הנחוצים לשם קיומם של אותם דברים אשר בשל אהבתו אליהם השיל מעצמו את כל השאר.

5. התכלית הנצחית והאלוהית

קיימת תכלית אדירה ורבת-תהילה למצעדם של היקומים בחלל. כל מאבקיכם כבני-תמותה אינם לשווא. כולנו היננו חלק מתוכנית עצומה, ממפעל אדיר ממדים, וזהו גודלה העצום של המשימה אשר נוטל את האפשרות לראות הרבה מאוד ממנה בזמן נתון כלשהו, או במשך תקופת חיים אחת. כולנו היננו חלק מפרויקט נצחי המפוקח בידי האלים ומבוצע על-ידם. כלל המנגנון הנהדר והאוניברסאלי מתקדם בהדר דרך החלל לצילי מקצב המחשבה האינוסופית והתכלית הנצחית של המקור והמרכז הכביר הראשון.

מסמך 32

תכליתו הנצחית של האל הנצחי הינה אידיאל רוחני גבוה. מאורעות הזמן ומאבקי הקיום החומרי הינם אך בבחינת פיגומים ארעיים המגשרים אל הצד השני, אל הארץ המובטחת של המציאות הרוחנית ושל הקיום הנשגב. מובן כי אתם, בני התמותה, מתקשים לתפוש את הרעיון של תכלית נצחית; למעשה אין ביכולתכם להבין את המחשבה על אודות הנצח, על דבר-מה אשר מעולם לא החל ולעולם לא יסתיים. לכל דבר מוכר לכם יש סוף.

אשר לחיים יחידיניים, למשך של תקופת שלטון, או לכרונולוגיה של סדרה קשורה כלשהי של אירועים, נדמה כי היננו עוסקים בפרק זמן נבדל; נדמה כי לכל דבר יש התחלה ויש סוף. ואף דומה כי סדרה כזאת של חוויות, של תקופות חיים ושל תקופות זמן ועידנים – כאשר אלו מאורגנים בזה אחר זה – מרכיבה מהלך זמן ישר, מאורע זמן נפרד המבזיק רגעית על פני הנצח האינסופי. ואולם, בשעה שהיננו מתבוננים אל מאחורי הקלעים של כל אלו, מבט רחב יותר והבנה מלאה יותר מציעים כי הסבר שכזה אינו מספק, כי הוא תלוש ואינו הולם כלל התייחס ראויה ותיאום של מאורעות הזמן, על תכליותיהם הבסיסיות ועל תגובות הנצח היסודיות שלהם.

נדמה לי כי על-מנת להסביר זאת לדעת בת התמותה, ראוי יותר לדמות את הנצח למחזור ואת התכלית הנצחית לעיגול אינסופי, למחזור של הנצח אשר בדרך כלשהי מסונכרן עם מחזורי הזמן החומריים הארעיים. באשר למקטעי הזמן המתחברים למחזור הנצח ומהווים חלק ממנו, היננו נאלצים להכיר בכך כי עידנים ברי-חלוף שכאלו נולדים, חיים ומתים ממש כשם שההוויות ברות החלוף של הזמן נולדות, חיות ומתות אף הן. רוב בני התמותה מתים משום שלא הצליחו להגיע לרמה הרוחנית של היתוך עם מכוון, והמטמורפזה של המוות מהווה את התהליך האפשרי היחיד שדרכו יוכלו לחמוק מאזיקי הזמן ומן החיבור אל הבריאה החומרית, ובכך מתאפשר להם לשלב את צעדיהם הרוחניים עם מצעד ההתקדמות של הנצח. כאשר הינכם שורדים את מבחן חיי הזמן והקיום החומרי, מתאפשר לכם להמשיך הלאה תוך חיבור אל נצח, ואפילו כחלק ממנו, ולנצח לחוג עם עולמות החלל סביב מעגל עידני הנצח.

מקטעי הזמן כמוהם כמבזקי האישיות בצורתה ברת החלוף; הם מופיעים למשך תקופה מסוימת, ואז נעלמים מעין האדם, רק על-מנת לשוב ולהתגלות כשחקנים חדשים וכגורמים ממשיכים בחיים הגבוהים יותר של התנועה אשר אין-לה-קץ סביב מעגל הנצח. לאור אמונתנו ביקום תחום הנע במסלול מוארך ועצום סביב המשכן המרכזי של האב האוניברסאלי, קשה מאוד לדמות את הנצח למהלך ישר.

בכנות אומר כי הנצח אינו ניתן להבנה על-ידי הדעת הסופית של הזמן. פשוט אינכם יכולים לתפוש אותו; אין ביכולתכם להבינו. אני עצמי איני מסוגל לדמות אותו בעיני רוחי במלואו, ואף לו הייתי יכול לעשות כן, היה זה בלתי-אפשרי בעבורי להמשיג זאת בעבור הדעת האנושית. ואף-על-פי-כן, עשיתי כמיטב יכולתי על-מנת להציג ולו חלק מנקודת המבט שלנו, ולספר לכם משהו מן ההבנות שלנו באשר לדברים הנצחיים. הנני עמל על-מנת לסייע לכם לגבש את מחשבותיכם על אודות ערכים אלו, אשר טיבם הינו אינסופי וחשיבותם הינה נצחית.

בדעתו של האל קיימת תוכנית הכוללת כל אחת ואחד מן היצורים בכלל רחבי ממלכתו העצומה, ותוכנית זו הינה תכלית נצחית של הזדמנות בלתי-מוגבלת, של התקדמות חסרת-גבולות ושל חיים ללא-קץ. ואינסוף אוצרותיה של נתיבה שכזו אשר אין-דומה-לה, הינם שלכם, אם רק תתאמצו!

יעד הנצח הינו לפניכם! הרפתקת ההישג של האלוהות פרושה למרגלותיכם! המרוץ אל השלמות מצוי בעיצומו! כל מי שחפץ בכך יכול לרוץ; והצלחה ודאית תעטר את מאמציו של כל בן-אנוש אשר ירוץ את מרוץ האמונה והאמון, בעודו נסמך בכל צעד וצעד של הדרך על הובלת המכוון השוכן ועל הנחיית הרוח הטובה של בן היקום, אשר הושפעה בנדיבות כה רבה על כל בשר.

[הוצג על-ידי שליח עוצמתי המסופח ארעית למועצה העליונה של נבאדון, ואשר הוקצה למשימה זו על-ידי גבריאל מסאלווינגטון.]